

Invoerrechten

Een land kan om zijn eigen productie te beschermen invoerrechten heffen op producten die worden ingevoerd. Deze invoerrechten moeten betaald worden door de importeur die ze doorberekent aan zijn klanten. Het product wordt hierdoor duurder.

Het heffen van invoerrechten belemmert een optimale allocatie. De reden hiervoor is simpel. De beste manier om een auto te 'produceren' in Amerika is door graan te verbouwen en dat te exporteren naar Japan in ruil voor een auto. Op deze manier ben je minder arbeidstijd kwijt dan dat je als Amerikaan zelf een auto had gemaakt. Je kunt dit ook iets anders zeggen. De hoeveelheid graan die je in Amerika moet betalen voor een auto uit Japan is minder dan de hoeveelheid graan die je niet had kunnen maken als je een auto had gemaakt.

Stel dat je voor het produceren van een auto in Amerika 100 arbeidsuren nodig hebt. Met die 100 arbeidsuren kon je echter ook 10.000 mud graan verbouwen. Dit betekent dat de opofferingskosten van een auto 10.000 mud graan is. Als je echter voor minder dan 10.000 mud graan in Japan een auto kunt kopen is het voordelig om dat te doen. Dat je in Japan voor minder dan 10.000 mud graan een auto kunt kopen komt omdat ze in Japan zoveel arbeidsuren nodig hebben voor het verbouwen van graan. Als ze in Japan graan gaan verbouwen kost ze dat bijvoorbeeld per 10.000 mud 200 arbeidsuren. In dezelfde tijd hadden ze echter 1,25 auto kunnen maken. Dit betekent dat je voor het maken van een auto in Japan 8000 mud graan moet opofferen. Als Amerikanen voor een auto bijvoorbeeld 9000 mud graan willen betalen is dat voor Japan voordelig. Voor Amerikanen is het echter ook voordelig want die waren in eigen land 10.000 mud graan kwijt.

Bovenstaand argument werd voor het eerst gegeven in de 18^e eeuw door David Ricardo (uiteraard niet met auto's). Hij gaf dit argument om te pleiten voor een vrije internationale handel. Nu drie eeuwen later is de internationale handel nog steeds niet vrij maar zijn er gelukkig wel handelsblokken waarbinnen men geen invoerrechten heft.

Vrijhandelszone: landen heffen onderling geen invoerrechten. Tegenover derden heeft ieder land zijn eigen beleid wat betreft invoerrechten. Een voorbeeld van een vrijhandelszone is de Europese Vrijhandelsassociatie. Dit is een samenwerkingsverband tussen Liechtenstein, Noorwegen, IJsland en Zwitserland.

Douane-unie: landen heffen onderling geen invoerrechten en hebben een gemeenschappelijk buitentarief (heffen dezelfde invoerrechten voor producten van buiten de douane-unie). Een voorbeeld van een douane-unie is de EU.